

Ese

Eelotsusetaotlus — Raad van State — Nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 3820/85 teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamise kohta (EÜT L 370, lk 1; ELT eriväljaanne 05/01, lk 319) artikli 1 ja nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 3821/85 autovedudel kasutatavate sõidumeerikute kohta (EÜT L 370, lk 8; ELT eriväljaanne 07/001) artikli 15 tõlgendamine — Sõiduki juhtimise katkestamine, puhkeajad ja tööaeg — Mõiste — Registreerimise kohustus — Aeg, mis kulub jõudmiseks sõiduki ülevõtmise asukohta, mis ei asu ettevõtte tegevuskohas — Tegevuskoht — Mõiste — Juhi kohaletoimetamine kolmanda isiku poolt

Resolutsioon

1. Mõistet „peamine tegevuskoht”, mis esineb 18. jaanuari 2001. aasta otsuse kohtuasjas C-297/99: *Skills Motor Coaches* jt punktis 21 ja järgmistes punktides, tuleb määratleda kui asukohta, mis on juhiga konkreetselt seotud, nimelt transpordiettevõtte rajatis, kus ta oma töökohustuste tavapärase täitmise raames reeglipäraselt oma teenuse osutamist alustab ja kuhu ta selle lõpetamisel naaseb, ilma et ta saaks oma tööandjalt erijuhiseid.
2. Asjaolu, kas kõne all olev juht sõidab ise kohta, kus ta sõidumeerikuga varustatud sõiduki üle võtab või kas keegi teine sõidutab ta sellesse kohta, ei mõjuta sõiduaja kvalifitseerimist tulenevalt mõistet „puhkus” nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 3820/85 teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamise kohta artikli 1 punkti 5 tähenduses.

(¹) ELT C 129, 6.6.2009.

Constantin Hârsulescu 23. septembril 2009 esitatud apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu (kuues koda) 22. juuli 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-234/09: Hârsulescu versus Rumeenia

(Kohtuasi C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Pooled

Apellant: Constantin Hârsulescu (esindaja: C. Stanciu)

Teine menetluspool: Rumeenia

4. märtsi 2010. aasta määrusega jättis Euroopa Kohus (viies koda) apellatsioonkaebuse rahuldamata.

Solvay SA 1. märtsil 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 17. detsembri 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-57/01: Solvay versus komisjon

(Kohtuasi C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Solvay SA (esindajad: advokaadid P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada 17. detsembri 2009. aasta otsus;

— vaadata uuesti läbi hagi need punktid, mis tühistati, ja tühistada komisjoni 13. detsembri 2000. aasta otsus kas tervikuna või osaliselt, olenevalt esitatud väidete ulatusest;

— tühistada 19 miljoni euro suurune trahv, või trahvi tühistamata jätmise korral vähendada seda oluliselt, võttes aluseks tõsise kahju, mis hagejale tekitati erakordselt kaua kestnud menetlusega;

— mõista apellatsiooniastme ja Üldkohtu kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Hageja esitab oma apellatsioonkaebuse toetuseks üheksa väidet.

Esimeses väites, mis koosneb viiest osast, väidab hageja, et rikutud on õigust asja arutamisele mõistliku aja jooksul, kui võrd komisjoni 13. detsembri 2000. aasta otsus 2003/6/EÜ (¹) võeti vastu rohkem kui kuus aastat pärast menetluse algust, või igal juhul pärast seda, kui hagejale komisjoni etteheidetest teatamisega alustati menetlust. Solvay heidab Üldkohtule ette eelkõige

järgmist: nii haldus- kui kohtumenetlust hõlmavat tähtaega ei hinnatud üldiselt (esimene osa); Üldkohtu menetluse kestust ei võetud arvesse (teine osa); mõistliku tähtaja ületamisega seotud sanktsiooni kohaldamiseks pidi näitama hageja kaitseõiguste konkreetset rikkumist, samas kui need kaks põhimõtet on iseseisvad ja erinevad (kolmas osa); järeldati, et niisugust rikkumist käesolevas asjas ei esine (neljas osa); ja moonutati fakte, kuivõrd Üldkohus leidis, et hageja on teise võimalusena loobunud taotlemast trahvi vähendamist, kuna mõistlik tähtaeg oli ületatud (viies osa), samas kui hageja oli sõnaselgelt palunud sellel põhjusel tühistada või vähemalt vähendada trahvi.

Teise väitega, mis koosneb kolmest osast, väidab Solvay, et rikutud on nõukogu määruse nr 17/62⁽²⁾ artikleid 14 ja 20, kuivõrd Üldkohus andis komisjonile loa ELTL artikli 102 alusel algatatud menetluse raames kasutada kontrollimise käigus saadud dokumente, mis puudutavad võimalikku osalemist kartellides ja/või kooskõlastatud tegevustes ELTL artikli 101 alusel (esimene osa). Hageja heidab Üldkohtule ette veel seda, et komisjonil lubati kasutada dokumente, mis olid tema kätte sattunud juhuslikult, samas kui ta asjassepuutuval hetkel kahtluste puudumise tõttu ei asunud nende dokumentide saamiseks kontrollimist läbi viima (teine osa). Lõpuks heidab ta Üldkohtule ette faktide moonutamist, kuna kohus tunnistas sisulist sarnasust asjaoludes, et kontrollimise otsuse eesmärk oli uurimist läbi viia, ning neis, mille alusel tehti süüdimõistev otsus (kolmas osa).

Kolmanda väitega, mis koosneb kuuest osast, väidab hageja, et Üldkohus rikkus kaitseõigusi, kuna kohus nõudis, et ta näitaks toimikust vaid neid tõendeid, mille komisjon oli ära kaotanud, mis oleksid võinud olla kasulikud tema kaitsmisel (esimene osa). Tegelikult ei oleks ta toimiku esialgse hindamise puudumise korral omal algatusel välistanud, et kõnealused dokumendid oleksid võinud mõjutada komisjoni otsust (teine ja kolmas osa). Lõpuks vaidlustab ta Üldkohtu hinnangu, mille kohaselt on ta esitanud vaid kadunud dokumente, mis võiksid olla kasulikud tema kaitsmisel seoses turgu valitseva seisundiga (neljas osa), ta vaidlustab ka Saint-Gobaini kontsernile antud tagastuse (viies osa) ja asjakohase geograafilise turu määratluse (kuues osa).

Neljandas väites väidab Solvay, et rikutud on kaitseõigusi, tõendamiskohutuse reegleid ja süütuse presumptsiooni, kuivõrd Üldkohus otsustas, et toimikust kadunud tõendid ei oleks tema kaitsmisel olnud kasulikud, samas kui nendest tõenditest piisas, et lubada tal toetada eelnevalt sõnastatud väiteid, mitte aga esitada uusi (esimene osa), ja et neil oli kasvõi vähim võimalus mõjutada vaidlustatud otsuse sisu (teine osa).

Viienda väitega väidab hageja, et rikuti tema õigust olla ära kuulatud pärast seda, kui Üldkohus oli tühistanud esimese

otsuse, millega talle määrati trahv, ja enne seda, kui komisjon võttis vastu vaidlustatud otsuse. Tegelikult ei vastatud vaidlustatud kohtuotsus tema tühistamishagile ja selles keelduti tunnistamast komisjoni kohustust asjaomane ettevõtja ära kuulata, kui Üldkohtu varasemas otsuses on tuvastatud, et menetlusreeglite rikkumine mõjutas ettevalmistavaid meetmeid.

Kuuenda väitega heidab hageja Üldkohtule ette, et rikuti ELTL artiklit 102 ja ei täidetud piisavalt põhjendamiskohustus, kiites heaks asjaomase geograafilise turu alternatiivse määratluse, mis puudutab ühenduse ulatusega turgu ja siseriiklikku turgu.

Seitsmenda väitega kritiseerib Solvay seoses põhjendamiskohustusega ja ELTL artikliga 102 turgu valitsevale seisundile Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuses antud hinnangut, et asjaomane turg on kas ühenduse ulatusega (esimene osa) või siseriiklik turg (teine osa). Lisaks heidab ta Üldkohtule ette, et see ei võtnud arvesse erakorralisi asjaolusid, mis näitavad turgu valitseva seisundi puudumist (kolmas osa).

Kaheksanda väitega väidab hageja, et rikuti ELTL artiklit 102 ja ei esitatud põhjendusi, kuivõrd Üldkohus leidis, et Saint-Gobaini kontsernile antud 1,5 % tagastus kujutab endast püsikliendi allahindlust, mis väljendus konkurentsitingimuste mõjutamises.

Üheksanda väitega viitab hageja põhjenduste puudumisele ja ELTL artikli 102 rikkumisele, kuivõrd Üldkohus tuvastas et äripartneritele antud allahindluse süsteemist tuleneva diskrimineeriva praktika olemasolu, samas kui ei kontrollitud, kas niisugune praktika oli loonud domineeriva tarnija klientide vahel konkurentsi kahjustava olukorra või mitte (esimene osa). Lõpuks heidab Solvay Üldkohtule ette, et ei võetud arvesse seda vähest osa, mida naatriumkarbonaat esindab tema klientide tootmiskuludes (teine osa).

⁽¹⁾ Komisjoni 13. detsembri 2000. aasta otsus 2003/6/EÜ, mis käsitleb [EÜ] artikli 82 kohaldamise menetlust (juhtum COMP/33.133 — C: naatriumkarbonaat — Solvay) (ELT 2003, L 10, lk 10).

⁽²⁾ Nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määrus nr 17, esimene määrus [EÜ] artiklite [81 ja 82] rakendamise kohta (EÜT 13, lk 204, ELT eriväljaanne 08/01, lk 3).